ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἔρρ. Σαβὰζ

(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡ Κυβέρνησις ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως καὶ διέταξε νὰ σβυσθῇ τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν εὐγενῶν Πολωνῶν, ἐκήρυξε παράνομο τὸν γάμον του, καὶ ἐμένα, τὸ παιδί τους, μὲ ἐχαρακτήρισεν ὡς νόθον. Κατόπιν ἔγινε ἡ ἐπανάστασι τοῦ 1863 καὶ 1864. Ὁ πατέρας μου εἶχε σχεδὸν παραφρονήσει ἀπὸ τὰ μαρτύρια, ποῦ τοῦ ἔκαναν, ἀγωνίσθηκε μὲ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ ὅταν τὰ πατριωτικὰ σώματα ἐσκορπίσθησαν, ἡ μητέρα μου ἀρνήθηκε νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μέρος ποῦ ἐκρύβετο ὁ σύζυγός της.

Γι' αὐτό,.. Θεέ μου! ἡ μητέρα μου —ἀκοῦτε ἀναίσθητε Ἀμεριανέ! —ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα ἐξωρίσθηκε στὴ Σιβηρία. Πλὴν ὅμως δὲν ἔφθασεν ἐκεῖ ποτέ. Προτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ παρὰ νὰ τὴν κομματιάσουν οἱ Κοζᾶκοι στὸ δρόμο. Λόξα τῷ Θεῷ, ὁ πατέρας μου δὲν ἔμαθε ποτὲ τὶ τρόμους πέρασε ἡ προσφιλής του γυναῖκα, γιατὶ σκοτώθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἔκαιγαν ἕνα χωριό, ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐμαστίγωναν τὴν γυναῖκά του στὴ πλατεῖα τῆς Βαρσοβίας. Βλέπω ὅτι δὲν θέλετε νὰ πιστέψετε σὲ ὅ,τι σᾶς λέγω, ἀλλὰ διαβᾶστε τὴν ἱστορία τῆς Πολωνίας τῶν ἐτῶν 1863 καὶ 1864 καὶ θὰ δῆτε ὅτι ὄχι μόνον οἱ δικοί μου ἐβασανίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ λαός. Ἤμουν μωρὸ ξτότε κι' αὐτὸ μ' ἔσωσε. Οἱ συγγενεῖς τῆς μητέρας μου ἦσαν πλούσιοι. Ἕνας θεῖός μου μ' ἔφερε στὴν Ἀμερική, κατόπιν στὴν Αὐστρία, ὅπου ἐτελείωσα τὰς σπουδάς μου καὶ ἔμαθα πῶς κατεστράφησαν οἱ δικοί μου. Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ πῶς θέλατε νὰ τὸν λυπηθῶ. ἐκεῖνον, τὸν ἀρχιτύραννο;

—Ὁ σημερινὸς Αὐτοκράτωρ, τῆς εἶπα, δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος..

—Δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος! φώναξε ἡ Ἑλένη. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συστήματος! Δὲν εἶναι ἄξιος ἐυσπλαγχνίας! Τὸ γέρι σας ἐμπόδισε τὸ χέρι τῆς Δικαιοσύνης, γιατὶ φοβώσαστε γιὰ τὴν ἀθλία ζωή σας. Δὲν θὰ σᾶς τὸ συγχωρέσω ποτὲ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἐκάματε!

— Θεέ μου, Ἑλένη, μὲ μισεῖτε λοιπόν;

—Τότε γιατὶ δὲν φεύγουμε ἀπὸ τὴ Ρωσία; εἶπεν εἰρωνικά. Γιατὶ ἂν γίνουν γνωστὰ τὰ χθεσινὰ τοῦ χοροῦ, ἡ τύχη μου θὰ εἶνε σκληρά, ὅπως καὶ τῆς δυστυχισμένης μου μητέρας, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ εἶνε μυστική καὶ ὄχι δημοσία. Ἡ δική σας τύχη ποιὰ θὰ εἶνε, γενναῖέ μου Ἄρθουρο;

— Αὔριο φεύγουμε καὶ μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὴ τύχη μου.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Ἑλένη. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ καλύτερον καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Θὰ εἶμαι ἕτοιμος. Δὲν θὰ πετύχω ἄλλην εὐκαιρίαν. Ὦ! ἂν μ' ἀφήνατε!

Ἄρχισε τὰ δάκρυα.

— Θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ τώρα καὶ ἐγώ...

Τὰ μάτια της ἄστραψαν.

Γύρισε σὲ μένα γεμάτη περιφρόνησι καὶ ἐφώναξε:

— Φύγε μακρυά μου! Σκλάβε! ποὺ φοβᾶσαι νὰ πεθάνῃς γιὰ τὴν ἐλευθερία!

Ὅταν πιάνουν τὰ νεῦρα μιὰ γυναῖκα, τὸ καλύτερο εἶνε νὰ τὴν ἀφίνῃ κανεὶς μόνην.

Μπῆκαμε στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ εὐθυμος ἐβοήθησα τὴν Ἑλένη νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Κατόπιν πῆγα στὸ γραφεῖο.

— Βλέπετε ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ μᾶς, εἶπα στὸν ὑπάλληλο.

— Μπᾶ δὲν ἐφύγατε;

— Ὄχι. Ἔγινε κάποιο λάθος στὰ διαβατήριά μας, ἀπήντησα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς κρατήσῃ μιὰ δυὸ μέρες ἀκόμη. Ἔτσι θ' ἀναλάβῃ καὶ ἡ κυρία μου. Θὰ κρατήσουμε τὰ ἴδια δωμάτια.

— Ὁ γραφεὺς μοῦ ἀπήντησεν ὕποπτα.

— Πρέπει νὰ συνεννοηθῆτε μὲ τὸν γραμματέα.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ ἐπανέλαβα καὶ στὸν γραμματέα τὰ ἴδια πράγματα. Πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν ὁ κύριος αὐτὸς, ὁ ὁποῖος πρῶτα μὲ ἄκουγε σᾶν σκυλάκι καὶ ἦταν καὶ εὐγενής, ἐφάνηκε τώρα σᾶν νὰ ταράχθηκε καὶ νὰ φοβήθηκε.

— Συνταγματάρχα Λένοξ, εἶπε, συγχωρῆστε μου ποὺ θὰ σᾶς μιλήσω ἐλεύθερα. Μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχθοῦμε ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὸ διαβατήριον δὲν εἶνε ἐν τάξει. Τὸ ἀπαγορεύουν ἡ διαταγὲς τῆς ἀστυνομίας.

— Δὲν εἶνε ἐν τάξει; ρώτησα ἀγανακτισμένος δῆθεν. Ἰσχυρίζεσθε ὅτι αὐτὸ τὸ διαβατήριο δὲν εἶνε ταχυκό; Ἂν ἐπιμένετε, θὰ καλέσω τὸν Βαρῶνον Φρίδριχ. Ἡ ἐγγύησίς του σᾶς φθάνει;

— Βέβαια. Συγχωρῆστέ με, ἀλλ' ἡ διαταγὲς τῆς ἀστυνομίας βλέπετε...

(ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡ Κυβέρνησις ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως καὶ διέταξε νὰ σβυσθῇ τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν εὐγενῶν Πολωνῶν, ἐκήρυξε παράνομο τὸν γάμον του, καὶ ἐμένα, τὸ παιδί τους, μὲ ἐχαρακτήρισεν ὡς νόθον. Κατόπιν ἔγινε ἡ ἐπανάστασι τοῦ 1863 καὶ 1864. Ὁ πατέρας μου εἶχε σχεδὸν παραφρονήσει ἀπὸ τὰ μαρτύρια, ποῦ τοῦ ἔκαναν, ἀγωνίσθηκε μὲ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ ὅταν τὰ πατριωτικὰ σώματα ἐσκορπίσθησαν, ἡ μητέρα μου ἀρνήθηκε νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μέρος ποῦ ἐκρύβετο ὁ σύζυγός της.

Γι' αὐτό,.. Θεέ μου! ἡ μητέρα μου —ἀκοῦτε ἀναίσθητε Ἀμεριανέ! —ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα ἐξωρίσθηκε στὴ Σιβηρία. Πλὴν ὅμως δὲν ἔφθασεν ἐκεῖ ποτέ. Προτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ παρὰ νὰ τὴν κομματιάσουν οἱ Κοζᾶκοι στὸ δρόμο. Λόξα τῷ Θεῷ, ὁ πατέρας μου δὲν ἔμαθε ποτὲ τὶ τρόμους πέρασε ἡ προσφιλής του γυναῖκα, γιατὶ σκοτώθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἔκαιγαν ἕνα χωριό, ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐμαστίγωναν τὴν γυναῖκά του στὴ πλατεῖα τῆς Βαρσοβίας. Βλέπω ὅτι δὲν θέλετε νὰ πιστέψετε σὲ ὅ,τι σᾶς λέγω, ἀλλὰ διαβᾶστε τὴν ἱστορία τῆς Πολωνίας τῶν ἐτῶν 1863 καὶ 1864 καὶ θὰ δῆτε ὅτι ὄχι μόνον οἱ δικοί μου ἐβασανίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ λαός. Ἤμουν μωρὸ ξτότε κι' αὐτὸ μ' ἔσωσε. Οἱ συγγενεῖς τῆς μητέρας μου ἦσαν πλούσιοι. Ἕνας θεῖός μου μ' ἔφερε στὴν Ἀμερική, κατόπιν στὴν Αὐστρία, ὅπου ἐτελείωσα τὰς σπουδάς μου καὶ ἔμαθα πῶς κατεστράφησαν οἱ δικοί μου. Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ πῶς θέλατε νὰ τὸν λυπηθῶ. ἐκεῖνον, τὸν ἀρχιτύραννο;

—Ὁ σημερινὸς Αὐτοκράτωρ, τῆς εἶπα, δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος..

—Δὲν εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος! φώναξε ἡ Ἑλένη. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συστήματος! Δὲν εἶναι ἄξιος ἐυσπλαγχνίας! Τὸ γέρι σας ἐμπόδισε τὸ χέρι τῆς Δικαιοσύνης, γιατὶ φοβώσαστε γιὰ τὴν ἀθλία ζωή σας. Δὲν θὰ σᾶς τὸ συγχωρέσω ποτὲ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἐκάματε!

— Θεέ μου, Ἑλένη, μὲ μισεῖτε λοιπόν;

—Τότε γιατὶ δὲν φεύγουμε ἀπὸ τὴ Ρωσία; εἶπεν εἰρωνικά. Γιατὶ ἂν γίνουν γνωστὰ τὰ χθεσινὰ τοῦ χοροῦ, ἡ τύχη μου θὰ εἶνε σκληρά, ὅπως καὶ τῆς δυστυχισμένης μου μητέρας, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ εἶνε μυστική καὶ ὄχι δημοσία. Ἡ δική σας τύχη ποιὰ θὰ εἶνε, γενναῖέ μου Ἄρθουρο;

— Αὔριο φεύγουμε καὶ μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὴ τύχη μου.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Ἑλένη. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ καλύτερον καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Θὰ εἶμαι ἕτοιμος. Δὲν θὰ πετύχω ἄλλην εὐκαιρίαν. Ὦ! ἂν μ' ἀφήνατε!

Ἄρχισε τὰ δάκρυα.

— Θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ τώρα καὶ ἐγώ...

Τὰ μάτια της ἄστραψαν.

Γύρισε σὲ μένα γεμάτη περιφρόνησι καὶ ἐφώναξε:

— Φύγε μακρυά μου! Σκλάβε! ποὺ φοβᾶσαι νὰ πεθάνῃς γιὰ τὴν ἐλευθερία!

Ὅταν πιάνουν τὰ νεῦρα μιὰ γυναῖκα, τὸ καλύτερο εἶνε νὰ τὴν ἀφίνῃ κανεὶς μόνην.

Τὴν ἄφησα λοιπὸν κι' ἐγὼ καὶ πῆγα ν' ἀγοράσω τὰ σκονάκια μου.

Τὰ μεσάνυχτα γύρισα στο ξενοδοχεῖο. Πῆρα μιὰ δόσι καὶ παρήγγειλα νὰ μὲ ξυπνήσουν στῆς 8.

Τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης ἡμέρας σηκώθηκα ἐνωρὶς καὶ βρῆκα τὴν Ἑλένη νὰ κάθεται στὸ τραπέζι, χαριτωμένην καὶ γελαστήν.

Ἐφαίνετο σὰν νὰ λησμόνησε πῶς ἦταν συνωμότης καὶ εἶπε:

— Δίτε τὰ λουλούδια μου! Σὲ μιὰ ἀνθοδέσμη διέκρινα τοῦ Σάσα τὸ ἐπισκεπτήριο. Ὁ καϋμένος, ἐξηκολούθησεν αὐτή, θέλησε νὰ ἔλθῃ στὸ σταθμὸ νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ, φοβήθηκα ὅμως μὴ συγκινηθῇ καὶ τὸν ἐμπόδισα.

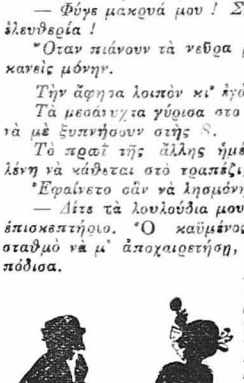

Δὲν τῆς ἀπήντησα. Πῆγα νὰ ἑτοιμάσω τὴς βαλίτσες μου καὶ ἐβοήθησα καὶ τὴν Ἑλένη, γιατὶ ἦταν ἀκόμη ἀδύνατη. Μισὴ ὥρα πρὸ τοῦ μεσημεριοῦ εἴμαστε στὸ σταθμό. Εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ ἐκεῖ τὸν Βαρῶνον Φρίδριχ. Ἐζήτησα κατόπιν δύο εἰσιτήρια γιὰ τὸ Βερολῖνον μέσον Εὐδκοῦνεν.

— Ὁ ἀριθμὸς τοῦ διαβατηρίου σας; μὲ ρώτησε βιαστικὰ ὁ ὑπάλληλος.

— Εἶνε 7287, τοῦ εἶπα.

Κύτταξε καλὰ τὸν πίνακα, σκούπισε τὰ γυαλιά του καὶ ἀπήντησε:

— Φοβοῦμαι πῶς κάποιο λάθος ἔχει γίνει. Ἔχω διαταγὴν νὰ μὴ δώσω εἰσιτήρια γιὰ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 7287 διαβατήριον.

— Ἀ! ἄ! εἶπα ξεροκαταπίνοντας. Καὶ κατόπιν ἀπελπισμένος προσέθεσα: Αὐτὸ τὸ διαβατήριο 7287 ἐξεδόθη μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν. Θὶ κάνεις λάθος. Πρόκειται γιὰ τὸ 7-2-8-7; γιὰ προσέξατε.

— Ναί, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀριθμός. Βέβαια κάποιο λάθος: ἔχει γίνει, ἀλλ' εἰσιτήρια δὲν θὰ δώσω, ἂν δὲν λάβω διαταγή. Θὶ κίνεις καλὰ νὰ πᾶς στὸ γραφεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ νὰ ζητήσετε νὰ διορθωθῇ τὸ λάθος. Ἄλλως!..

Ὁ Θεὸς ξέρει πῶς γύρισα σῶος στὴν Ἑλένη. Ἡ καρδιά μου εἶχε παγώσει καὶ τὰ πόδιά μου μοῦ ἐφαίνοντο μουδιασμένα. Ἡ Ἑλένη τὰ κατάλαβε καὶ κιτρίνισε κι' αὐτή.

— Ἐλᾶτε μαζύ μου, ψιθύρισα. Τὴν ἔφερα μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, τότε δὲ μοῦ εἶπε:

— Μιλῆστε σιγά, γιατὶ μᾶς κατασκοπεύουν. Σᾶς ἠρνήθησαν τὰ σᾶς δώσουν εἰσιτήρια;

— Ναί, καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;

— Νὰ πιστέψουμε πῶς εἶνε δῆθεν λάθος. Πηγαίνετε πάλι νὰ ζητήσετε εἰσιτήρια. Ἀλλ' ὄχι! Σταθῆτε, καλύτερα νὰ πάω ἐγώ.

Πῆγε πρὸς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων καὶ ἀπὸ μακρυὰ διέκρινα πῶς κάτι εἶπε στὸν Γερμανόν, ποὺ τὸν ἔκονε ν' ἀνοίξῃ καλὰ τὰ μάτιά του.

Σὲ λίγο γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Στεῖλτε τὴς ἀποσκευὲς στὸ ξενοδοχεῖο. Πρέπει νὰ κάνουμε τὸν θυμωμένο γιὰ τὰ χονδρὰ λάθη τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων.

Πράγματι ἐφώναξα ἕναν ἀμαξᾶ.

— Στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης, τοῦ εἶπα.

— Βέβαια δὲν εἴχατε τὴν ἰδέα, ὅτι θὰ σᾶς ἔδιναν εἰσιτήρια; ρώτησα τὴν Ἑλένη.

— Φυσικά, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη καὶ πρόσεξα πῶς τὸ γαντωμένο χέρι της ἔτρεμε. Ἔκανα ὅλους τοὺς κατασκόπους τοῦ σιδηροδρόμου νὰ πιστέψουν πῶς πράγματι ἦταν λάθος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μᾶς δώσουν εἰσιτήρια.

— Νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ πᾶμε στὸ ξενοδοχεῖο; τὴν ρώτησα. Μὲ εἶχε πιάσει φόβος ὅτι θὰ πηδοῦσε ἔξαφνα ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ θὰ ἐξαφανίζετο, ἢ μόνη ἢ μοζύ μου, σὲ κανένα καταφύγιο μηδενιστῶν.

— Βέβαια, ποῦ ἄλλοῦ μποροῦμε νὰ πᾶμε; Ἂν μᾶς ὑποπτεύσουν, μᾶς παρακολουθοῦν τώρα κατάσκοποι καὶ ἑπομένως δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε ἡμέρα. Ἂν ὅμως δὲν μᾶς ὑποψιάζωνται, ἡ ἀθωότης εἶνε τὸ καλύτερο ἀτού μας.

— Ὥστε πιστεύετε πῶς ἦταν λάθος; ρώτησα.

— Ὄχι, εἶπε σιγὰ σηρίζοντας τὰ φοτεινὰ μάτια της σὲ κάποιο σημεῖο τοῦ δρόμου. Νομίζω ὅτι ἡ ποντικοπαγὶς ἐκλείσθηνε καὶ αὐτὸ προαναγγέλλει θάνατον! Κατόπιν ψιθύρισε:

— Συγχώρησέ με Ἄρθουρου, γιατὶ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς σου!

Καὶ κλείφοντας ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου.

Τώρα πειὰ δὲν εἶχα τὸν πόθο νὰ τὴν φιλήσω. Ὦ! πῶς τὰ πάθη ἐγκαταλείπουν τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ὁ θάνατος ἀτλόγη τὸ χέρι του σ' αὐτόν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ

Ποῖος ἐκ τῶν ἀδελφῶν

Σὲ λίγο πλησιάζαμε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης. Ἡ Ἑλένη ἡσύχασε κάπως καὶ εἶπεν ἔξαφνα:

— Γιὰ νὰ παίξουμε καλὰ τοὺς ρόλους μας, πρέπει νὰ φαινώμαστε εὐτυχεῖς, ἀνοιχτόκαρδοι καὶ ἄφροβοι.

Μπήκαμε στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ εὐθυμος ἐβοήθησα τὴν Ἑλένη νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Κατόπιν πῆγα στὸ γραφεῖο.

— Βλέπετε ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ μᾶς, εἶπα στὸν ὑπάλληλο.

— Μπᾶ δὲν ἐφύγατε;

— Ὄχι. Ἔγινε κάποιο λάθος στὰ διαβατήριά μας, ἀπήντησα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς κρατήσῃ μιὰ δυὸ μέρες ἀκόμη. Ἔτσι θ' ἀναλάβῃ καὶ ἡ κυρία μου. Θὶ κρατήσουμε τὰ ἴδια δωμάτια.

— Ὁ γραφεὺς μοῦ ἀπήντησεν ὕποπτα.

— Πρέπει νὰ συνεννοηθῆτε μὲ τὸν γραμματέα.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ ἐπανέλαβα καὶ στὸν γραμματέα τὰ ἴδια πράγματα. Πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν ὁ κύριος αὐτός, ὁ ὁποῖος πρῶτα μὲ ἄκουγε σᾶν σκυλάκι καὶ ἦταν καὶ εὐγενής, ἐφάνηκε τώρα σᾶν νὰ ταράχθηκε καὶ νὰ φοβήθηκε.

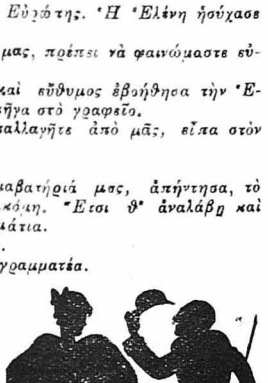

— Συνταγματάρχα Λένοξ, εἶπε, συγχωρῆστε μου ποὺ θὰ σᾶς μιλήσω ἐλεύθερα. Μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχθοῦμε ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὸ διαβατήριον δὲν εἶνε ἐν τάξει. Τὸ ἀπαγορεύουν ἡ διαταγὲς τῆς ἀστυνομίας.

— Δὲν εἶνε ἐν τάξει; ρώτησα ἀγανακτισμένος δῆθεν. Ἰσχυρίζεσθε ὅτι αὐτὸ τὸ διαβατήριο δὲν εἶνε ταχυκό; Ἂν ἐπιμένετε, θὰ καλέσω τὸν Βαρῶνον Φρίδριχ. Ἡ ἐγγύησίς του σᾶς φθάνει;

— Βέβαια. Συγχωρῆστέ με, ἀλλ' ἡ διαταγὲς τῆς ἀστυνομίας βλέπετε...

(ἀκολουθεῖ)